

Meira van der Berg: 'Als de tijd me gegund is' Een reis van ziekte naar persoonlijke groei. Uitgeverij Boekscout, 2016. ISBN: 9789402224054 Zie ook: www.boekscout.nl (Verpleegkundige als patiënt/Medische fouten/ Depressie/ Meningitis/ Coma/ED)

Soort boek/ziekte stijl:

Boek van 150 pagina's waarin verpleegkundige Meira van der de Berg beschrijft hoe ze besmet wordt en meningitis oploopt, in coma raakt en daarna depressief raakt. Een jaar na de coma, komt het keerpunt en begint de reis naar persoonlijke groei.

Boekscout.nl: 'Het is 1988. Meira (16 jaar) gaat naar 'Ouwe Sunderklaas'; een jaarlijks terugkerend Texels volksfeest. In een waanzinnige nacht van drank en liefde wordt ze besmet met meningitis en ontsnapt ze op het nippertje aan de dood. Dit laat bij de onzekere tiener psychisch diepe sporen na. Ze raakt depressief en gaat op zoek naar liefde en spiritualiteit. Maar door haar roekeloze gedrag blijft ze gevangen in haar persoonlijke crisis. Precies een jaar na haar coma staat ze klaar om haar leven te beëindigen. Dit moment van grootste wanhoop biedt haar tevens de laatste kans naar persoonlijke groei.' Boek van 150 pagina's

Over de schrijfster:

Meira van de Berg woont in Schiedam en studeerde verpleegkunde. Zie ook: <https://nl-nl.facebook.com/meira.vanderberg>

Boekscout.nl: "Voor mij is schrijven therapeutisch. Als kind produceerde ik 's avonds eindeloze verhalen in mijn dagboek. Toen ik na mijn studie Verpleegkunde met terminale patiënten ging werken, werd ik keer op keer geraakt door hun mooie, angstige of verdrietige herinneringen. Sommige verhalen mogen niet verloren gaan! Door ze te delen kan de geschiedenis van één individu een leerschool zijn voor anderen. *Als de tijd me gegund is* was mijn eigen reis en mijn eigen leerschool."

Wat viel op:

De zware weg naar genezing en wat steun en inzicht gaf.
De fout die in het ziekenhuis werden gemaakt en veel pijn veroorzaakte.

Citaten:

Pag. 35: 'Badend in het zweet word ik wakker. Mijn hoofdpijn is onbeschrijfelijk en de misselijkheid van eerder die middag is ook in volle hevigheid terug. Voorzichtig probeer ik mijn hoofd van het kussen op te lichten. Zodra ik op de rand van het bed zit, tolt de wereld om me heen. Het liefst ga ik weer liggen maar ik kan een toiletbezoek niet langer uitstellen. Met al mijn kracht druk ik mezelf omhoog. Elke beweging zorgt er voor dat de pijn door mijn hoofd giert.'

Pag. 79: 'Dan richt de eerste verpleegkundige zich naar mij. "Mijn oprechte excuses hoor. Eén van mijn collega's heeft dit infuus niet in een bloedvat gezet maar gewoon in je huid. Wat zal dat pijn hebben gedaan." Ik knik en kijk naar mijn arm.'

Pag. 136: 'Waar ben ik mee bezig? Ik heb een jaar geleden op miraculeuze wijze een tweede kans gekregen. Ik ben opnieuw geboren en heb voor een tweede keer leren lopen. En wat heb ik met die kans gedaan? Ik heb alleen maar achterom gekeken en mezelf pijn en verdriet toegestaan. Ik heb mijn lijf misbruikt en op anderen wraak genomen. Ik heb Mario verweten dat hij me op mijn meest kwetsbare moment in de steek heeft gelaten. En ik kon niet accepteren dat Liselotte zich volledig van me heeft afgewend. En nu zit ik hier, als slachtoffer van mijn eigen leed. Door de storm heen hoor ik de stem van de lieve mevrouw Verschuren: "Meisje toch, het is allemaal niet zo donker als dat je denkt. Er staan nog zoveel mooie dingen te gebeuren in jouw leven, een lieve man en twee schatten van kinderen."

boekscout.nl: 'En met een sierlijke zwaai gooi ik de twee rozen zo ver mogelijk de zee in. Als in een vloeiende beweging worden ze meegenomen op het ritme van de golven. Dan is het stil en genieten we met z'n drieën van de rust. We horen alleen nog het klotsen van het water tegen de boot.

Na een poosje slaat mijn vader een arm om me heen.

"Het was een moeilijke periode voor je, dat realiseren we ons heel goed. Maar vanaf nu kun je aansterken en je leven weer oppakken." (...) Ik spreek met mezelf af dat ik een jaar de tijd heb om het leven weer te omarmen. Een jaar om me bewust te worden van het effect dat ik heb op de wereld. Een jaar om iets voor iemand te betekenen en alles uit het leven te halen wat er in zit. Er is zoveel wat ik nog niet weet, nog niet ken of nog niet ervaren heb. Ik ga het leven ontdekken zoals ik ook weer heb leren lopen. Met kleine wankele stapjes vooruit. (...) De enige reden dat ik zo kalm ben, is dat ik mezelf geruststel met een uitweg. Als ik over 365 dagen niet bevrijd ben van mijn angst en pijn, dan weet ik wat ik moet doen. Dan moet de fout hersteld worden en zal ik rust vinden in het licht van liefde en kracht. Dan zal ik de dood omarmen.'

Recensies/Extra:

<http://www.schiedam24.nl/nieuws/nieuws/schiedamse-schrijft-boek-over-groei>